

متن پرسش

با عرض سلام وادب: ببخشید که مزاحم وقت شریف تان شدم. سوالی ذهن مرا به شدت به خود مشغول کرده است. من از کودکی علاقه شدیدی به امام زمان ارواحنا فداء داشتم و اکنون که ۳۷ سال دارم این علاقه به مراتب با تمام وجود شدیدتر هم شده است به حدی که در زندگی چیزی جز وجود مقدس امام برای من مهم نیست. فقط مشکل اصلی من این که علاقه من به امام زمان ارواحنا فداء بیشتر از خداست به طوری که ساعاتی که با خدا هستم با ساعاتی که با امام زمان ارواحنا له فدا هستم با هم فرق زیادی دارد. ترسم از اینکه محبت زیاد من به ایشان مانند قضیه حضرت یعقوب علیه السلام بشود که محبت شدید ایشان به حضرت یوسف علیه السلام باعث سالها دوری از فرزندشان شد. آیا محبت به امام عصر ارواحنا فداء حد و اندازه مشخص باید داشته باشد یا چون محبت ایشان در طول محبت خداست اگر به ایشان تعلق شدید داشته باشی این تعلق خدایی است؟ با تشکر از راهنمایی ها شما _ التماس دعا

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آری! آن حضرت مظهر نور کامل خداونداند و علاقه به آن حضرت، عین علاقه به حضرت معبود است و رهبر معظم انقلاب مظهر نور آن حضرت می‌باشند. مهم آن است که متوجه باشیم: «دیدهای خواهم که باشد شه شناس / تا شناسد شاه را در هر لباس». موفق باشید